

BINEVESTITORUL

Redacția și Administrația: Sala „MIȘCAN“

Chișinău, str. Gh. Lazăr No. 90.

BASABARIA—ROMÂNIA.

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“.

(Isaia 52,7).

„Duceți-vă în toată lumea și povăduiți VESTEA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură“.

(Mar. 16,15).

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc“!

(Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului.“

(Rom. 1,16).

A ÎNVIAT ISUS?

de Dr. R. A. Torrey.

Invierea lui Iisus Hristos din morți este Gibraltarul argumentelor/credinței creștine și un adevărat Waterloo pentru cei ce se îndoiesc sau nu vor să creadă. Dacă vom putea dovedi, că învierea lui Iisus din morți, așa cum ne-o descriu cele patru Evanghelii, este un fapt istoric, atunci vom pune o bază solidă și neclintită credinței noastre în Dumnezeu, Hristos și Biblie,—și aceasta se poate dovedi.

Dovada învierii este absolut convingătoare pentru orice om, care caută sincer să afle adevărul.

Firește, că ea nu va convinge pe acela care își propune de mai înainte să nu creadă—ceea ce de altfel, n'ar avea nici un scop și nici n'ar aduce vreun folos. Pe un astfel de om trebuie să'l lăsăm în greșeala, aleasă de bună voie, ca să sufere consecințele. Dar dacă cineva este dispus să recunoască adevărul și să se supuipe lui, nu ne va fi greu să-l convingem că Iisus din Nazaret a înviat din morți.

Să presupunem că nimic din cele ce știm nu este absolut sigur, nici măcar că Matei, Marcu, Luca și Ioan

au scris evangheliile numite după dînșii. Să luăm cele patru evanghelii, să le privim ca și cum ar fi fost scrise încetul cu încetul, în cei dintâi 300 de ani după Hristos și să vedem dacă vom putea afla ce conțin ele: născociri sau adevăruri.

1. Argumentația se bazează în primul rând pe dovada exterioară a autenticității celor patru evanghelii, cari poartă numele lui Matei, Marcu, Luca și Ioan. Acestea ar fi suficiente, dar ne-ar trece prea multă vreme să le enumerăm aici, de aceea le vom omite.

2. A doua dovadă ține de domeniul argumentelor interioare a autenticității evangheliilor. Intenția noastră nu este să arătăm că ele au fost scrise în secolul în care a trăit și a murit Iisus, ci voim să le luăm așa cum sunt, așa cum le cunoaștem cu toții și să încercăm a ne da seama, dacă însemnările ce le găsim acolo sunt adevărate, adică istorice.

a) Primul lucru, care ne izbește, când cetim cu atenție cele patru evanghelii, este faptul că ele conțin povestiri cu totul independente una de

alta. De aci se explică deosebirea dintre ele și contrazicerile aparente la prima vedere.

Totuș, studiindu-le cu multă atenție vom descoperi o coincidență, care n'ar putea exista între scrierile a patru oameni, care ar lucra în înțelegere, numai ca să ne înșele. Dacă armonia ar fi la suprafața, atunci studiul amănunțit ne-ar face să dăm peste multe contraziceri. Dar în cazul nostru vedem tocmai contrariul. Armonia ce există între evangheliile este cu puțință numai între patru povestitori, cari descriu aceleași fapte, fiecare din punctul său de vedere.

Și tocmai pentru că cei patru evangheliști povestesc cele văzute independent unul de altul, te izbesc și mai mult mărturisirile lor de multe ori aceleași, ceace nu s'ar putea întâmpla, dacă n'ar exista între ei o legătură internă.

La patru prieteni și însărcinează-i să scrie câte o istorioară independent unul de altul. Istoriarele lor nu vor prezenta nici-o asemănare.

La apoi patru bărbați și pune-i să scrie câte o istorioară, ca să păcălească lumea: ele nu se vor contrazice de loc.

Cazul evangheliilor nu este nici unul din aceste două: ele nu sunt născociri, și singura explicație cuminte pentru aceste patru scrieri independente este, că *toate s'au petrecut așa cum ne spun* evangheliile:

b) a doua observație este această: Acei cari descriu evenimentele din evangheliile *sunt într'adevăr martori oculari*. Cel ce s'a ocupat vreodată cu astfel de cercetări știe, că este o distanță ca dela cer la pământ între povestirea unui martor ocular și a unui om care reproduce numai ceace a cetit sau a auzit.

Un observator atent va găsi într'o povestire, ici și colo trăsături cari nu pot fi puse, decât de un martor ocular.

Observă bine aceste mici trăsături și amănunte pe martorul ocular.

c) Al treilea: *Simplicitatea, justețea*

și naturalețea povestirilor ne facem să credem în probabilitatea lor.

Acela care cunoaște viața de tribunal, a văzut cazuri, în cari se ridică un om cu totul necunoscut ca martor și depune cu atâta simplitate și justete, fără să se efectueze sau să caute a face efect, încât îți spui fără să vrei: „Nu știu cine e acest om, dar văd că el spune adevărul“.

În evangheliile dăm peste patru martori de felul acesta; ei ne descriu tot ce au văzut cu atâta justețea și într'un mod așa de firesc, se deosebesc între dânsii în amănuntele mai mici, tocmai atât cât trebuie să se deosebească mai mulți martori oculari, fără să se contrazică vreodată la adevăratul înțeles al lucrurilor, așa că oricare cetitor nepregătit pentru contradicție, va spune: „Iată o povestire *adevărată*“.

d) A patra dovadă pentru autenticitatea evangheliilor ne-o oferă *micile amănunte, amintiri* și unele expresii, ce le găsim acolo.

Câtă importanță au adesea la procese micile amănunte neintenționate, o vorbă întâmplătoare, spusă de un martor, aproape fără voie — adesea mult mai hotărâtoare și mai lămuritoare, decât discursul cel mai isteț.

În povestirile apostolilor găsim o mulțime de trăsături de felul acesta. Voi arăta aici câteva numai.

În cap. 24, 16 din ev. lui Luca apostolul ne povestește că ucenicii nu l-au recunoscut pe Isus imediat după înviere.

Dar cu ce scop ne povestește el aceasta! Slava Domnului, cu nici unul! El nici nu încearcă să ne explice acest fapt, ci ni-l lasă pe seama noastră.

Și de ce ni-l povestește așa și nu altfel? Un lucru e sigur: dacă aceasta ar fi o născocire, dacă ar fi fost scrisă cu un secol sau două după înviere, ca să înșele un cerc de cetitori nevinovați cu vestea că Isus a înviat din morți, atunci scriitorul ar fi început istorisirea cu mai multă abilitate.

Căci tocmai aici scriitorul și-ar fi dat seama, că orice cititor cu simț

critic își va spune că altcineva trebuie să fi fost acela, pe care apostolii l-au luat drept Isus.

Dar de ce ni se povestește faptul în chipul acesta? Foarte simplu: pentru că așa s'a întâmplat!

Un alt exemplu: 1 Cor. 15,5: „El a fost întâiu văzut de Chifa și apoi de cei doisprezece“.

Nu vi se pare curios, că Isus se arată totdeauna—cu o singură excepție — apostolilor săi? Dacă el ar fi voit să convingă lumea, mai ales cu un secol după moartea lui Isus, ar fi putut spune foarte bine că El s'a arătat lui Ana sau Caiafa, lui Irod sau Pilat, și oamenii s'ar fi convins atunci mai repede că Isus a înviat într'adevăr din morți.

Dar ei n'au făcut așa, ci au povestit, tocmai așa cum s'a întâmplat, fără să le treacă prin gând să scrie astfel, ca să fie crezuți cât mai ușor. Autorii evangheliilor n'aveau nevoie să-și dea osteneala ca povestirile lor să fie cât mai demne de crezut, căci ei s'au ținut numai de fapte văzute.

Ni se mai spune că Isus se arată numai din când în când: de două ori în prima zi din săptămână, iar între aceste două dați n'a fost văzut. Toate aparițiile sale au fost ocazionale.

Dacă s'ar fi născocit această povestire pentru a ademini pe necredincioși, atunci ei ne-ar fi spus că Isus, după ce a înviat din morți, s'a arătat ucenicilor săi în cele 40 de zile de-a rândul.

Se înțelege că nu ni se explică de ce Isus nu se arată decât ocazional, deși aceasta e ușor de înțeles. El voia să-i desvețe pe ucenici de persoana sa materială și să le îndrepte privirea asupra prezenței Sale spirituale.

De ce ni se spune că Isus se arată numai la anumite ocazii? Numai pentru că s'a întâmplat așa și nu altfel!

Eu din parte mea, am găsit o explicație satisfăcătoare, dar nu știu — ce e drept — dacă ea ar putea mulțumi pe alții:

Dar tocmai acest amănunt, pus fără nici o cauză sau intenție, pe care n'a reușit nimeni în cursul celor 19 secole să-l motiveze, este pentru mine o dovadă că povestirea aceasta e adevărată.

Dacă ar fi fost pusă la cale de cineva, nu s'ar fi strecurat acest amănunt fără nici o intenție.

Faptul este astfel povestit, pentru că așa s'a întâmplat.

Încă un exemplu: ev. lui Ioan cap. 19, 34, cetim: „Ci unul dintre ostași îi împuse coasta cu o lance, și îndată a ieșit sânge și apă“.

Ioan era de față și a scris ceea ce a văzut, fără să-și poată explica întâmplarea; căci nici el și nici vreun alt om de pe vremea lui nu cunoștea destul de bine organismul omenesc. Acest fenomen a fost explicat abia cu 1700 de ani mai târziu. Hristos a murit, după cum se pare, de emorație la inimă, sau cum se mai spune de obicei: *de inimă rea*.

Cetim puțin înainte, că în noaptea petrecută pe muntele Măslinilor, în lupta dureroasă cu moartea, sângele îi pătrunse prin pori și nădușeala curgea de pe fruntea lui în picături mari de sânge—primul indiciu al unei inimi îndurerate, care nu mai funcționează regulat. Al doilea simptom al emorației la inimă este acesta: suferindul ridică brațele în sus plin de groază și scoate un strigăt ascuțit. Isus nu putea să-și ridice brațele, pentru că îi erau bătute în cuie pe cruce, de aceea a strigat odată tare și și-a dat sufletul. Și din coasta lui, înțepată cu lancea, a curs sânge și apă—al treilea semn.

Credeți oare că Ioan ar fi fost în stare să povestească acest amănunt, fără să-l fi văzut cu proprii săi ochi. Pe vremea aceea descrierea aceasta n'ar fi fost posibilă fără să vezi faptul, căci cunoștințele științifice nu erau încă așa de înaintate.

Cu ocazia sărbătoarei Învierii Domnului nostru Isus Hristos, felicităm pe toți copiii lui Dumnezeu, și vă zicem: „Hristos a Înviat!“ „După cum Hristos a Înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă“ (Rom. 6,4). La revedere, iubii frați și surori, la revedere iubii prieteni, dacă nu aci pe pământ, atunci să ne întâlnim în ziua ceea măreață a învierii morților, la dreapta lui Hristos!

Londra, 1938.

L. și M. Averbuch.

Moartea sau vieța.

„Căci moartea s'a suit pe ferestrele noastre, a pătruns în casele noastre împărătești; a nimicit pe copii pe uliță și pe tineri în piețe“ (Ier. 9,21).

Acest text din Sf. Scriptură caracterizează și starea lumii de astăzi. După statistică moartea are un succes considerabil. Neglijența multor oameni față de corpul lor, ruinarea și otrăvirea trupului prin felurite vicii, distracții murdare, poște neînfrânate ale trupului—ajută la succesul morții. S'au ivit multe boli noi cari deasemenea lucrează la nimicirea ființei trupesti a omului.

Dar moartea spirituală progresează și mai îngrozitor. Atrofia sufletului pătrunde în toate straturile societății. Mic și mare, tânăr și bătrân—toți merg spre o lăncezeală sufletească, spre o paraliză spirituală, care se sfârșește cu moartea. „Căci moartea s'a suit pe ferestrele noastre, a pătruns în casele noastre împărătești; a nimicit pe copii pe uliță și pe tineri în piețe“ (Ieremia 9,21). Familiile și școlile sunt continuu amenințate de moarte. Mirosul de putrefacție a cadavruului omenesc se simte în orașe și la sate, în literatură și artă, în politică, printre cei nobili și poporul de jos, în familii și școli. Parcă călărețul de pe calul gălbui din Apocalipsă (c. 6) începe campania. Pretutindeni moarte, moarte și moarte!

Oare nu este scăpare, nu sunt mijloace de mântuire, nu s'ar găsi leac de vindecare? Hristos—Căpetenia credinței noastre, Care era viața și viața era lumina oamenilor, care ne înviorează, ne dă un impuls nou de viață. Cel ce L-a primit prin credință simte un nou curent de viață, devine un biruitor al păcatului, al ispitelor. Frica de moarte dispare, căci „Hristos este viața noastră“ (Ioan 11,25).

„Moartea învinsă!

Robia răpusă!“.

Orice credincios poate repeta din toată inima cuvintele spuse de apostolul Pavel: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus, m'a izbăvit de Legea păcatului și a morții“ (Rom 8,2).

Din partea omului se cere numai o mică sfortare a voinței de a veni la izvorul vieții. „Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea!“ „Cine are pe Fiul, are vieța; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are vieța“.

„Alege vieța!“ răsună chemarea lui Dumnezeu (Deut. 30,19).

„Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina“ (Efes. 5,14).

L. Averbuch.

Comunitatea Unită a Creștinilor după Evanghelie evrei și ne-evrei,

felicită pe toți copiii lui Dumnezeu cu ocazia sărbătoarei Învierii Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a înviat pentru o viață nouă. Să ne ajute Domnul ca să trăim pentru Cel ce a murit și a înviat pentru noi (2 Cor. 5,15).

Invățătorul adevărului

de Rev. I. E. DAVIDSON, M.A. *)

Legea și Evanghelia.

Legea arată cea mai înaltă țintă a stării fericite a omului. Evanghelia începe cu această țintă și imediat pune pe omul în această stare, pe care legea numai arată ca o țintă. Legea cere, Evanghelia dă. Legea influențează în așa fel, că omul trebuie să depună toate eforturile sale ca să fie mântuit, Evanghelia face pe omul să fie un primitor de mântuire. Legea conduce pe omul în Impărăția lui Dumnezeu pe o cale foarte anevoioasă, Evanghelia aduce pe omul în Impărăția lui Dumnezeu prin plinitatea harului.

Invățătorul adevărului și ucenicii Săi.

La începutul misiunii Sale, Invățătorul nu-și alege ucenicii din clasele conducătoare sau din școlile academice, dar dintre acei, cari duc o viață simplă. El n'a venit să cheme la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși. Pescarii din Galilea nici odată n'au putut să gândească că posed aptitudini pentru academiile rabinice. Ei n'au avut o „sfințenie deosebită“, dar ei știau despre sine că sunt niște oameni păcătoși. Această sinceritate, a minții și-a personalității lor a fost ceea ce a văzut Invățătorul cel mare în acești pescari. Privirile lor asupra vieții au fost cu totul deosebite de luciul învățătorilor academici, și totuși aici a fost un lucru cu totul deosebit, care a cauzat mirare în clasele de sus.

Invățătorul vine din Galilea, din orașul Nazaret. „Poate ieși ceva bun din Nazaret?“... „Veniți și vedeți“ e răspunsul. Un cuvânt sau două al Invățătorului, și credinciosul e pe deplin convins; „cercetați bine și veți vedea că din Galilea nu s'a ridicat nici un

prooroc“. Acesta este planul alegerii lui Dumnezeu pentru acest prooroc care trebuie să vină. Și totuși ei au trebuit să recunoască înțelepciunea Lui și au exclamat uimiți: „Cum are omul acesta învățătură, căci n'a învățat niciodată?“ Taina acestor lucruri fusese: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celuice M'a trimis pe Mine. Intocmai aici se vorbea despre ceea ce a fost prezis în Deuteronomul 18,18.

„Noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarilor lor“ (Matei 7, 28-29). „Și gloata cea mare i-L asculta cu plăcere“ (Maru 12,37).

„Niciodată n'a vorbit vreun om ca omul acesta“, a fost răspunsul aproziilor la cei cari i-au trimis să-L prindă.

Tradițiunea bătrânilor.

Conducătorii și învățații au fost dușmanii acestui Invățător nou și a ucenicilor Lui din poporul de jos. Mulți ani ei s'au străduit, ca să organizeze școlile lor învechite. Le-a costat multă muncă, ca să producă un codex legislativ al obiceiurilor religioase și sub autoritatea lor să se aplice datinele bătrânilor. Dar masele poporului nu numai că nu erau mândri cu această, ci nu-i dădeau nici o atenție.

Și aci vine Invățătorul cel nou, și pune în mișcare poporul și țara. Fariseii au zis între ei: „Vedeți că nu câștigați nimic: iată că lumea se duce după El!“.

Cu părere de rău trebuie să zicem, că invidia este o sămânță amară și cauzează chinuri mari; când ea să înrădăcinează, ea devine o patimă sălbatică. Această boală distrugătoare n'a murit împreună cu fariseii, dar a trăit în decursul veacurilor, și în zilele noastre ea înflorește cu o putere mai mare decât altădată.

*) Rev. I. E. Davidson este directorul Misiunii Creștine „Barbican“ printre Evrei Anglia.

Scoala nouă nu numai a înlăturat datinele bătrânilor, dar ea a înaintat o cerință către bătrânii: Ei au zis: „pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor?“ Și răspunsul a fost: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre“. (Matei 15, 2, 9.) „Pentru că voi închideți oamenilor împărăția cerurilor: nici voi

nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre“. Evanghelia după Matei cap. 23 este un fragment clasic, unde se pune o cerință înaintea bătrânilor, din pricina sistemului lor și felului lor de viață. Învățătorul adevărului a venit ca să elibereze pe oameni de sub robia datinelor și să-i învețe despre împărăția dreptății.

Tradus de I. T.

NU IUBIȚI LUMEA!

Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă iubește cineva lumea, iubirea Tatălui nu este în el. Fiindcă tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și trufia vieții, nu este dela Tatăl, ci este din lume.

Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în vecie. 1 Ioan 2: 15-17.

Pentru ce să nu iubesc lumea? Pentru că este teritoriu inamic, țara dușmanului. Stăpânitorul ei, ne spune Messia, este diavolul însuși. De aceea nu trebuie s'o iubesc. Dacă în viața civilă, voi iubi o țară inamică patriei mele, atunci voi fi un trădător. Tot astfel aci. Dacă iubesc lumea, împărăția diavolului, atunci tradez împărăția lui Dumnezeu, care duce a luptă necurmată cu stăpânitorul acestei lumi și cu împărăția lui. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va uri pe unul și va iubi pe celălalt; sau se va ține de unul și va iubi pe celălalt — spune Învățătorul nostru (Matei 6: 24) cu bună dreptate. Dacă iubesc lumea, atunci îl slujesc pe stăpânitorul ei și urâsc pe Domnul Savaot, devenind, așa dar, vrăjmașul lui Dumnezeu. Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Deci cine va voi să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu. (Iacov 4: 4).

Ce înseamnă să fii prietenul lumii, să iubești lumea? Înseamnă ca să numești *bun* ceace-ți oferă lumea, s'o primești cu mare bucurie și satisfacție și s'o declari necesitate a vieții. Ce-ți oferă lumea? O treime a întinericului, și anume:

1. Poftea cărnii.

a) Goana după sexul opus. Urmări: tristețe, dezonoare, uzarea amândurora, boli sexuale, moarte (nu totdeauna cea naturală, probă: epidemia sinuciderilor), putrezire.

b) Onanie. Urmări: tristețe, silă de sine însuși, uzare, fățarnicie, moarte, putrezire.

2. Poftea ochilor.

a) Glorificarea exteriorului. Goana după cinematografe, cabareture, și altă strălucire exterioară. Intrucât aceasta (strălucirea exterioară) este scopul și consolarea,

b) se face totul pentru a o avea. Cum? Prin pudră, prin fard, prin lux. Impotriva acestora Sf. Scriptură spune: „Fiindcă fetele Sionului s'au mândrit și umblă cu gâtul întins și fac cu ochii și umblă mărunțel și zăngănesc cu verigile dela picioarele lor, deaceia Domnul va pleșuvi creștetul capului fetelor Sionului și Domnul va desgoli rușinea lor. În ziua aceea Domnul va ridica podoabele verigile glesnelor și sorișorii și lunișoarele, cerceii și brățările și măhramele; podoabele de cap și lănișoarele dela glesne și brăiele și cutiile de parfum și amuletele; inele și cercei; veșmintele de

sărbători și hainele și mantalele și pun-gile și hainele străvezii și cămășile sub-firi și turbanele și măhramele lungi. Și va fi așa: în loc de miroznă plăcută va fi o putreziciune și în loc de cin-gătoare, o funie; și în loc de păr în-creștit, chelie; și în loc de veșmânt larg, sac încins; înfierare în loc de frumusețe“ (Isaia 3:16-24). Este asta *nu-mai* pentru fetele Sionului? Atunci pro-feția lui Zaharia (9:9) — Bucură-te foarte mult, fiica a Sionului și vese-lește-te, fiică a Ierusalimului; iată, îm-păratul tău vine la tine, drept și având mântuire: smerit și călare pe un mă-gar, pe un mânz, mânz de măgăriță —este și ea numai pentru aceleași fiice ale Sionului. Fiindcă, însă, Mân-tuitorul este pentru *toți*, învățătura Dumnezească este așijderea pentru toți. „Asemenea femeile să gătească cu o îmbrăcăminte cuviincioasă, cu sfială și cumpătate, nu cu împleti-turi ale părului și cu aur sau măr-găritare sau veșminte foarte scum-pe, ci prin fapte bune, cum se cu-vine femeilor cari mărturisesc că se tem de Dumnezeu“. (1 Timotei 2:9-10) „Podoaba lor să nu fie cea exterioră a împletirii părului și a punerii de scule de aur sau îmbrăcării de haine, ci să fie omul ascuns al inimii în podoaba neputrezitoare a unui duh blând și liniștit, care este de mult preț înaintea lui Dumnezeu. Căci *astfel* se împodobiau altădată și sfin-tele femei, cari nădăjduiau în Dum-mezeu“. (1 Petru 3:3-5) Contrarul are următorul rezultat: morminte văruite cari pe dinafară se arată frumoase, dar înăuntru sunt pline de oase de morți și de orice necurățenie.

(Matei 23:27)

3. Trufia vieții.

Goana după bani, beția, îndoparea, chefurile, „jour fix“, diferitele jocuri de noroc, ceaiurile dansante, curvia. Trufia vieții înseamnă, așa dar întru-nirea poftei cărnii cu cea a ochilor. Urmare: „In privința necredincioșilor și urâcioșilor și ucigașilor și curvari-

lor și închinătorilor la idoli și tuturor mincinoșilor, partea lor va fi în iazul care arde cu foc și pucioasă...“ (Ap. 2:18)

Să nu uităm că ducem viața actua-lă pe teritoriul inamicului. Dar după cum prima împărăție al lui Satan a pierit în apă, tot așa ultima, aceasta de acum, va fi distrusă de foc. Focul va nimici această lume, împreună cu pofta ei, cu stăpânitorul ei și cu ue-niciei lui.

Cum stai, dragul meu? Ești un iu-bitor al acestei lumi, al poftii cărnii, al poftii ochilor, al trufiei vieții? Ești, așa dar un prieten al diavolului și în consecință, un vrăjmaș al lui Dum-nezeu? Atunci te va mistui și pe tine focul, și aceasta în iazul care arde cu toc și pucioasă.

După cataclismul general al lumii acesteia, despre care și astronomii știu câte ceva, Cel A-Tot-Puternic se va afirma iarăși drept Creator al ceruri-lor noi și al pământului nou. Acolo însă este un loc numai pentru aceia ce sunt spălați în sângele Mielului și fac voia Lui.

Dacă ai înțeles urmările grozave ale iubirii acestei lumi și a stăpâni-torului ei, vei da urmare cu bucurie chemării Mântuitorului: **Pocăiește-te și crede în Evanghelie!** (Marcu 1:15) Pocăiește-te și întoarceți fața dela pofta cărnii, dela pofta ochilor, dela trufia vieții, iar tu, frate dela eventuala fățarnicie, pentru, ca atunci, când Domnul va veni iarăși (1 Tesalo-nicieni 4:17) și noi vom fi răpiți în nouri spre întâmpinarea Domnului în văzduh, să poți fi și tu totdeauna cu El.

Fericiți sunt cei ce își spală îmbră-cămintele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în Cetate.

Afară sunt câinii și fermecătorii și curvarii și ucigașii și închinătorii la idoli și oricine face și iubește min-ciuna. (Apocalips 22:14-15)

E. S. Gabe.

DIFERITE ȘTIRI.

◆ **Londra. Sărbătoarea Purim.*** În misiunea printre Evrei, Misionarii și Evreii-Creștini pe lângă misiunea printre evrei din Londra, unde fr. Averbuch lucrează în calitate de conducător al adunării, a avut loc o „masă de Purim“ (Purim-Seydo), în felul cum evreeii sărbătoresc aceste zile, după postul Esterei, îndeplinind prescripțiile arătate în cartea Esterei.

Dintre necredincioși au fost invitați acei Evrei, cari se feresc să vină la adunările regulate ale „misionarilor“, dar ei totuși într-o măsură oarecare primesc adevărul Evangheliei.

La această serbare au fost invitați și directorul Misiunii cu soția sa. După propunerea fr. Averbuch, directorul a ținut o cuvântare despre situațiunea Evreilor în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, spunând între altele, că acuma evreeii nu mai au nici o țară unde să se poată refugia de prigoană și persecuțiune. Pretutindeni sunt ușile încheiate pentru ei. Unicul loc, unde ei pot avea adăpost, este la Mântuitorul, și numai în El, Israelul va găsi odihnă. Ca încheiere, el a dorit tuturor oaspeților să fie gata pentru masa cea mare a răs-cumpărăților lui Isus Mesia la a două Lui venire.

Surorile evreice au servit masa specială de „Purim“ pregătită de ele. Această seară a trecut într-o atmosferă solemnă după programul alcătuit de fr. Averbuch, pe care Domnul l-a inzestrat cu darul de a fi „iudeu pentru iudei“, ca să-i dobândească pentru Hristos. Celor adunați le-a plăcut foarte mult cântările în idiș cari au fost compuse de fr. și sora Averbuch. O deosebită impresie a făcut cântarea compusă și executată de sora Averbuch acompaniată de ghitară despre „Florile în grădină“.

Toți și-au exprimat mulțumirile lor pentru această seară. Directorul a mărturisit, că el n'a văzut o astfel de petrecere. După rugăciune de mulțumire, târziu noaptea, serbarea a luat sfârșit.

Domnul să binecuvinteze toate acestea spre slava Mântuitorului.

◆ **Deschiderea noului local al Alianței Mondiale a Evreilor-Creștini** a avut loc la Londra, în ziua de 7 Aprilie. La această solemnitate au fost invitați fr. și sora Averbuch, ca reprezentanții comunității Evreilor-Creștini după Noul Testament din Chișinău.

La această solemnitate au luat parte mulți musafiri din Londra. Soția răposatului frate Sir Leon Levison împreună cu doi fii ai săi de asemenea au luat parte la această solemnitate.

* Cuvântul „Purim“ provine din cuvântul „pur“ (Estera 9, 26), după tradițiile talmudului, toate sărbătorile se vor desfășura când Mesia va veni, numai sărbătoarea „Purim“, se va păstra și în timpul lui Mesia!
Nota redacției.

tate, El a fost primul președinte al Alianței Mondiale a Evreilor-Creștini și a depus multă muncă și energie pentru dezvoltarea ei, și în onoarea lui, localul va purta numele lui.

Localul se află în centrul orașului și este o casă de 5 etaje cu multe încăperi pentru nevoile alianței. La deschiderea casei, a venit Pastorul Frank din Hamburg (în a cărui spital sora Ida Dreicimann membra Comunității noastre a primit educația), care este în prezent președintele acestei alianțe. Pentru cumpărarea acestei case a depus multă muncă, fr. J. Peltz, secretarul general, care a vizitat comunitatea noastră în vara trecută. Supravegherea acestei case este încredințată unei surori care a locuit în casa Logie Pirie împreună cu fr. și sora Averbuch. Acolo a fost angajat un frate evreu, care a fost adus la Domnul de către fr. Averbuch în timpul activității lor la Londra.

Domnul să binecuvinteze pe frați pentru munca lor în lucrul Evangheliei între Evrei pentru slava lui Mesia.

◆ **Chișinău.** În sala „Mișcan“ a comunității Evreilor-Creștini au loc adunările regulate pentru vestirea mântuirii poporului Israel. Multe și diferite pietre se aruncă în calea răspândirii Evangheliei printre poporul Israel. Totuși Domnul îndeamnă pe copiii Săi: „Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte!“ (Isaia 62, 10).

„De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie, care „s'aprinde“—iată răspunsul unui copil al lui Dumnezeu și a întregii Comunității din sala „Mișcan“. Domnul binecuvântează activitatea Comunității, și multe suflete din Israel au auzit Evanghelia. Rugăm pe toți copiii lui Dumnezeu să înalțe rugăciuni pentru mântuirea poporului Israel.

Achitați datoria pentru abonamentele din anii precedenți.

Abonați-vă pe anul 1938!

„BINEVESTITORUL“

Abonamentul anual . . . 25 lei.

În străinătate . . . 0,30 dolari.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,
str. Gh. Lazăr No. 90

Chișinău, Basarabia, România.